

TRIBUNA

ZMAJIV BANJI

55. letnik · št. 7, december 2013 · 756. Tribuna · Brezplačna, a ne zastonj.

UREDNIŠTVO

Jasmina Šepetavc, *neodgovorna urednica*
Biba Košmerl & Nejc Prah, *likovna urednika*
Aljaž Košir - Fejzo, *urednik ilustracije*
Jurij Smrke, *urednik*
Izidor Barši, *urednik*
Simon Belak, *digitalni urednik*

PROGRAMSKI SVET

Tomaž Gerdina, *dr. Študentske založbe*
Bojan Anđelković, *odg. ur. Radia Študent*
Jasmina Šepetavc, *neodgovorna urednica Tribune*
Klemen Balanč, *član predsedstva*
Damjan Vinko, *strokovni sodelavec*

CREATIVE COMMONS

Tribuna izhaja pod licenco Creative Commons, ki nas avtorsko zaščiti, hkrati pa omogoča, da določimo pogoje, pod katerimi dovolimo uporabo naših del. Uporabo del tako dovoljujemo ob priznanju avtorstva po principu Ime Priimek / Tribuna za nekomercialno rabo in v nespremenjeni obliki. Iz Creative Commons licence so izključene črkovna družina Tribunal in gostujoče črkovne vrste.
www.creativecommons.org

LEKTURA

Sonja Benčina

TISK

Tiskarna Januš, 2500 izvodov

ČRKOVNA DRUŽINA

Tribunal (Aljaž Vindiš)

IZDAJATELJ

ŠOU v Ljubljani
Vojkova ulica 63, 1000 Ljubljana
Telefon: +38614380200
Spletni naslov: www.sou-lj.si

ZA IZDAJATELJA

Andrej Klasinc, *direktor*
Rok Liković, *predsednik*

Kersnikova 4, 1000 Ljubljana
3. nadstropje, prostor 306
urednistvo@tribuna.si
www.tribuna.si
www.twitter.com/trobilo
www.facebook.com/casopis.tribuna

ISSN

0041-2724

IHGBHLF

031-9934-222

BLK-AAA-8KG

4 8 15 16 23 97

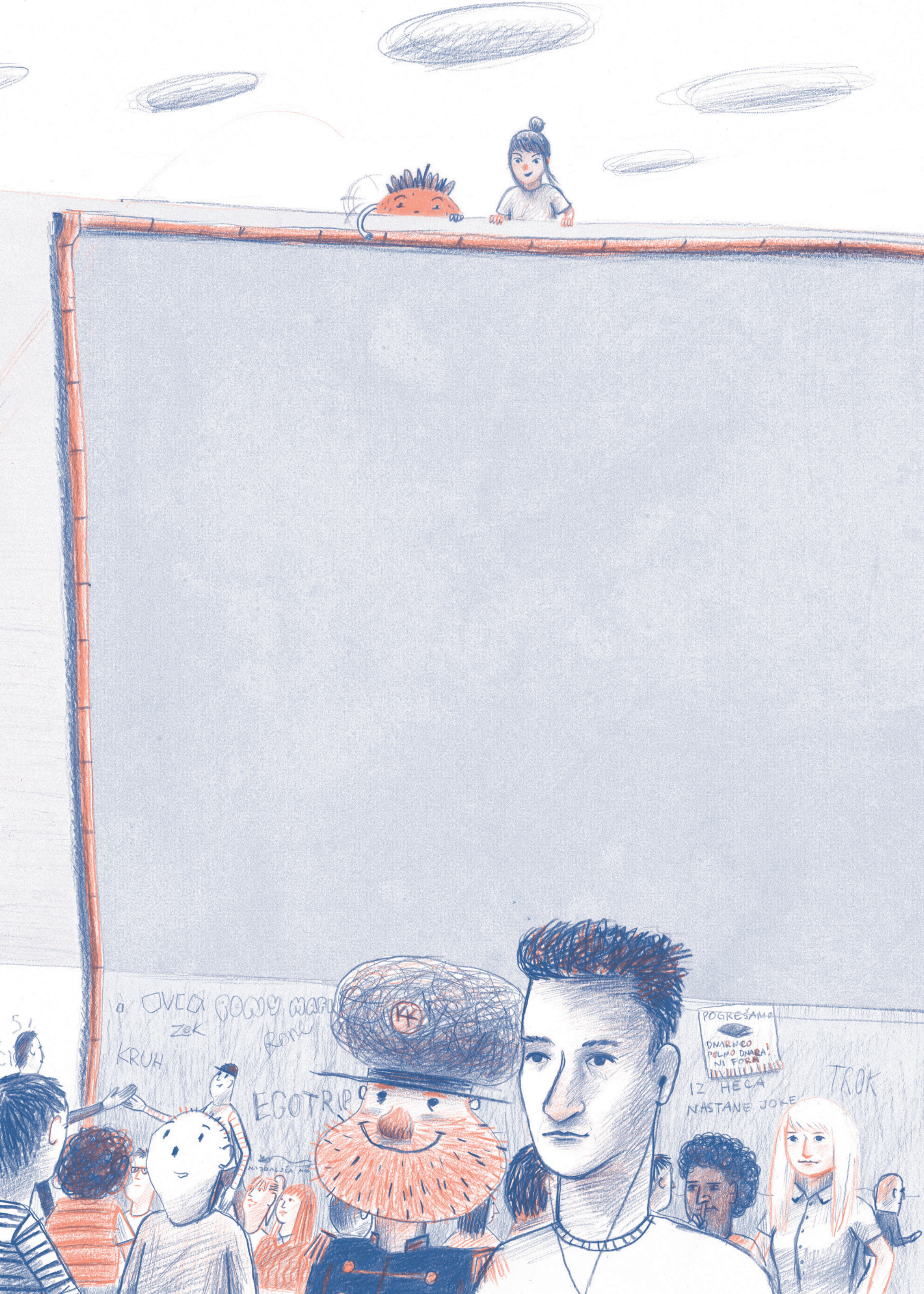
ZMAJI V BANJI

napisala Tribuna
ilustriral Matija Medved

To sta Sanela in Jagoda. Njuni dnevi so polni igre, smeha, prešerne volje in drugih dobrih stvari (recimo brokoli). Tudi danes se veselo podita po popoldanski modrini in lovita metulje. In to kljub temu, da jima glava družine tega ne pusti. Pravi, da to tako ali tako ni več moderno in sprašuje, zakaj nista na računalniku, namesto da nadlegujeta uboge žuželke. Toda Saneli in Jagodi je malo mar za sedenje pred računalnikom. Raje imata ulice, parke, mostove, ograje, metulje in vodne balončke. Ob koncu dolgih dni, ki jih preživita skupaj, radi splezata na kako skrito streho ter mimoidočemu gospodu ali dvema na bleščečo plešo prav prefinjeno spustita balon, poln vode, potem pa ga opazujeta, kako benti, jezuje in se huduje. Nato se zlekmeta na tla, v veter spustita svoje misli in opazujeta sončni zahod. Tako kot danes.

REKLAME NA VSAKEM KORAKU d.d.

OVECA BONY MAFI
zek
ROME
KRUH

EGOTRIP

POGREŠAMO
DARNEO
POLMO DNARA!
NI FORA
IZ HECA
NASTANE JOKE

TROK

In vendar ne povsem tako kot danes. Tokrat je Sanelo, medtem ko je zrla v daljavo, namreč nekaj zmotilo. »Jagoda, poglej!« je dejala in Jagoda je pogledala. Toda kljub temu, da je imela ostrejši vid kot Sanela, so bile črne pikice na obzorju, ki so zmotile njeno prijateljico, še premajhne, da

bi lahko prepoznala, kaj so. Tako sta skupaj zvedavo napejali oči in videli nič. Nato sta v daljavi zaslišali zvoke eksplozij. »Kabum!« in »bum!« in »kadž!« so pravile in se svetlikale na obzorju. Bile so lepe in Sanela si je mislila, da so prav gotovo hodile na akademijo

za eksplozije, kjer so se učile tako lepo eksplodirati. Posebej dobre ocene so – po zvokih sodeč – dobivale pri glasbeni vzgoji. Toda v resnici eksplozije niso nič kaj prijetna stvar, še posebej ne za tiste, ki se znajdejo zelo blizu njih. Ravno to je šlo po glavi banjikom, ki so se gibali med kabumi, kadži in bumi, ki sta jih od daleč opazovali Sanela in Jagoda. Še več – prav oni so bili tisti, ki so jim bili vsi ti streli namenjeni. To jim nikakor ni bilo všeč. Banjiki so namreč po poklicu pravljična

bitja, ki že celo življenje igrajo vlogo starodavnih božanstev in običajno nastopajo v kratkih in nerazburljivih zgodbah o otrocih, ki se nočejo umivati. Večino časa lagodno preživijo v banjah in kopalnicah, kjer skrbijo za red in disciplino, še posebej pa za to, da v banjo slučajno ne bi stopili več kot dve osebi hkrati. V prostem času se radi umivajo in če so vse stvari tako, kot morajo biti, so strašansko zadovoljni in si med kopianjem mrmrajo kako prijetno pesem: »Mrmrmrmrmr.«

Toda na ta beden beden dan ni bila prav nobena stvar tako, kot bi morala biti (razen tistih v Kraljestvu stvari, ki so vedno tako, kot morajo biti). Namesto da bi banjiki nastopali v eni od svojih običajnih zgodb, so morali po odloku svetovnih šefic vseh pravljic na svetu tokrat nadomeščati vojsko zmajev v bitki proti ljudem. Svetovne šefice vseh pravljic na svetu so namreč ocenile, da zmaji nastopajo v občutno prevelikem številu zgodb. Vsako drugo zgodbo, ki jo vzamemo v roke, vsak drugi list, ki ga obrnemo – sami zmaji. Zmaji, ki spijo, zmaji, ki letijo, zmaji, ki čuvajo zaklad, zmaji, ki bruhajo ogenj, zmaji, ki jejo lubenice, zmaji, ki rešujejo svet, zmaji, zmaji, zmaji. Po odloku odbora svetovnih šefic vseh pravljic na svetu je

prišel čas, da v zgodbah damo priložnost tudi manj znanim bitjem, recimo banjikom. *»Le tako bomo lahko kdaj dosegli enakopravnost med pravljicnimi bitji,«* so zapisale.

Tako plemenitim ciljem so torej poskušali slediti banjiki, ko so v svojih letečih banjah švigali med armado bojnih zrakoplovov, ki so jih divje obstreljevali. Po svojih najboljših močeh so skušali nadomestiti grožnjo, ki bi jo za bojne ladje sicer predstavljali zmajevski kremplji in njihova ognjena sapa, zato so divje škropili z vodo in spuščali grozljive zvoke, za katere pa se je hitro slišalo, da niso nikoli obiskovali akademije za grozljive zvoke. *»Rauauuahahau«* in *»hrrraahhrrr«* so rjovel. Njihovi nasprotniki, ki so branili domači

planet, so streljali v vse smeri, začuda precej neuspešno. Ko je banjikom uspelo zmočiti že šest bojnih ladij, se je enemu izmed njih uspelo izmuzniti iz meteža smrtonosnih izstrelkov. Z vso hitrostjo, kar je je njegova kad premogla, je drvel v smeri strehe, na kateri sta sedeli Sanela in Jagoda. Ti sta ga kmalu opazili.

»Poglej, Jagoda, bliža se nama bradat gozdni mož v leteči kadi.« Jagodi se njegova pojava ni zdela pretirano čudna, saj je tudi njen očka izgledal kot bradat gozdni mož. Pa tudi v banji se je večkrat kopal. Nato pa jo je prešinilo:

»O ne, to je strašni banjik!«

Banjik je divje pristal na strehi in zarjovel. Pri tem je poskušal nastopati karseda zmajevsko. Povzdignil je glas in malce zakrilil z rokami:

»Takoo, eno od vaju bom zdaj ugraabiil!« Dekleti sta se spogledali – zdelo se jima je, da misli precej resno. Sanela se je bliskovito pobrala na noge in naredila nekaj hitrih korakov, natančneje štiri, nato pa je zaslišala Jagodin krik. Banjik jo je zgrabil za nogo in jo zbasal v banjo. Nato je iz brade privlekel zvezek, na katerem je pisalo »Scenarij«, ga odprl na tretji strani ter začel grozeče brati: »Jaz sem strašni banjik po imenu Branik s planeta Banja! Bojte se me in varujte se moje jeze!«

Tako je povedal, vzletel in z Jagodo v kadi odbrzel v sončni zahod. Sanela je prestrašena obsedela in bolščala v daljavo. Skupaj s soncem je za obzorje izginila tudi njena najboljša prijateljica.

Doma je Sanelo pričakal žalosten prizor. Sosede in sosedje so skrušeno opazovali poškodovane domove, ki so jih zadele eksplozije, ki so zgrešile banjike. Nekateri so imeli mokre strehe. Številni so jokali in se stiskali k bližnjim. Tudi Sanela je objela svoja dva očeta in glavo družine. Bili so veseli, da se spet vidijo. Prav tako pa jih je spričo Jagodinega izginotja žalostno stiskalo pri srcu. Najbolj je zadelo Sanelo. Zaprla se je v svojo sobo in kljub vztrajnem prigovarjanju očetov tri dolge dni ni hotela nikogar niti slišati. Dobro je vedela, da se še nihče, ki ga je odnesel banjik, ni koli vrnil. To jo je sprva potrla, nato pa neznansko razjezilo. Četrty dan se je, zato da bi užalila banjike, nemarno, razgrajajoče in neurejeno kopala, peti dan pa je v kopalnico povabila vse svoje prijatelje in sosedje in imeli so veliko kopalnično zabavo. Trinajst se jih je v čevljih stlačilo v kad, v umivalniku pa so skuhali ribjo juho, ki so jo potem pomazali po stenah. Bila je zelo okusna. Šesti dan se je Sanela odločila, da je jeze in žalovanja dovolj in da bo ukrepala. Pri kosilu je oznanila: »Odločila sem se. Pridružila se bom vojakom in vojakinjam na bojnih ladjah. Našla bom banjike in njihov planet ter rešila Jagodo.«

Oče in oče ter glava družine so jo gledali in se spraševali, kje je dobila to nespametno idejo. Na dolgo in široko so ji razlagali, zakaj ji tega ne bodo pustili. Sanela je trmasto vztrajala pri svojem in se ni dala.

Glava družine je pomodrovala: »Sanela, vojska je neumna stvar.«

Sanela pa ji je odvrnila: »Ti si neumna stvar!« odbrzela v sobo in zaloputnila vrata. Vsega je imela dovolj. Naslednjo noč, ko so starši spali, se je izmuznila skozi dimnik in jo pobrisala v širni svet.

Ker je svet, kot rečeno, precej širen, je potrebovala več dni, da je našla vojaško postojanko. Imenovala

Kljub temu pa se je pred njo vila dolga vrsta maščevalno nastrojenih modelk in modelov. Vojska je

dolgi zgodovini, zato so na veliko iskali prostovoljke in prostovoljce. Glava družine bi gotovo rekla,

zanjo tako dolgo čakati v vrsti, je dodala po štirih urah in pol. Po petih urah in pol je le dočakala

tudi take potrebujemo» so še menili in še naprej osorno gledali kot kakšne resnično dolgočasne žabe

se je Postojanka resnično dolgočasnih žab – nič kaj imenitno za vojaško ustanovo.

namreč pripravljala enega največjih protinapadov na banjike, kar jih je vesolje doživelo v svoji nadvse

da je maščevanje neumna stvar, si je mislila Sanela, ko se je postavila v vrsto. Morda zato, ker je treba

sprejem. »Nekam majhna si,« so ji dejali in osorno gledali kot kakšne resnično dolgočasne žabe, »ampak

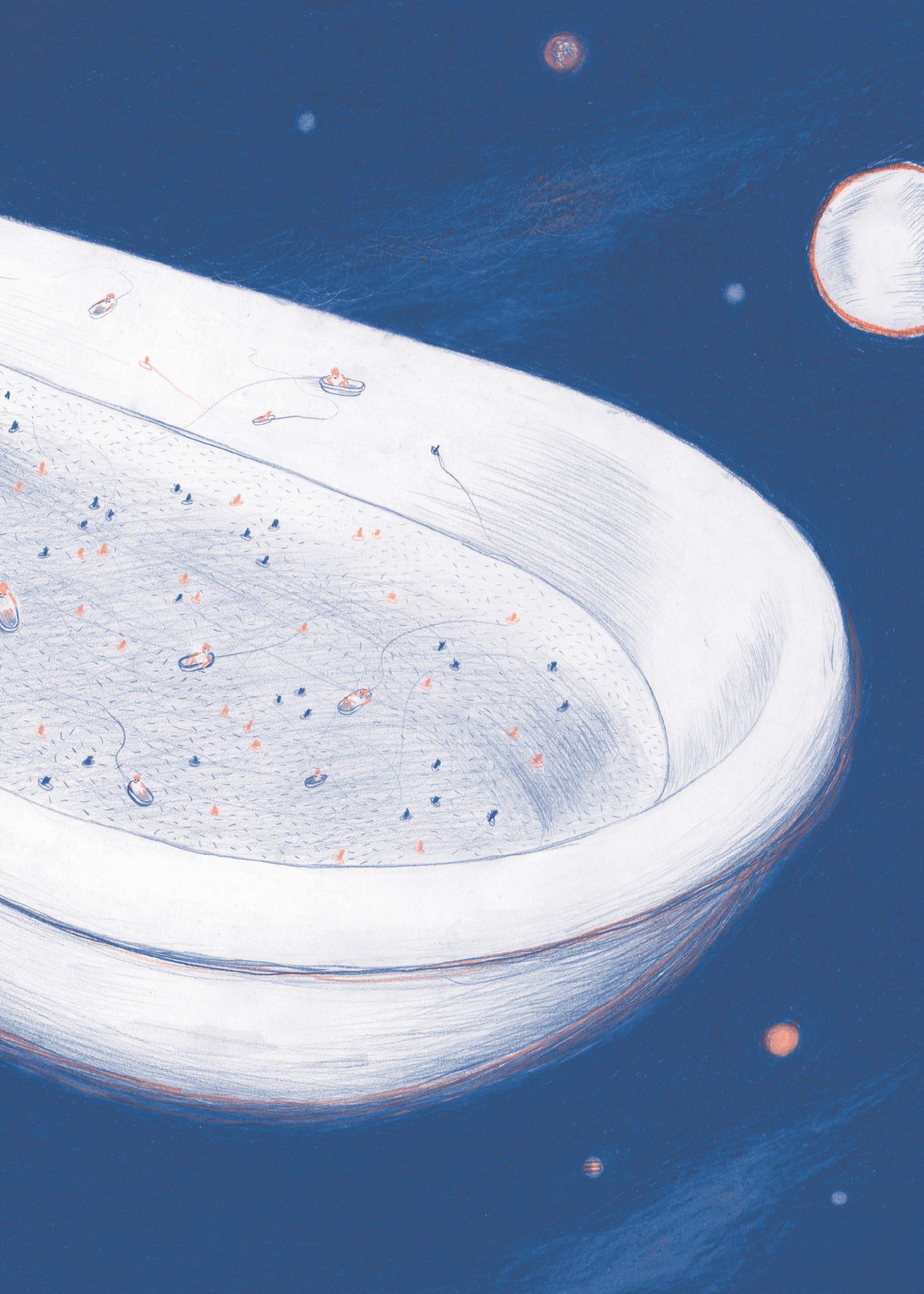

– resnično dolgočasno, bi lahko dodali.

Banjiki medtem niso kazali niti kančka osornosti, pa tudi dolgočasili se niso. Zadovoljno so se kopali na svojem domačem planetu. Ta se imenuje Banja in je edina banja v vesolju, v kateri se lahko po načelih banjikov hkrati nahajata več kot dve osebi – vendar le, če je vsaka v svoji banji, ki v veliki banji plava. Na splošno so bili banjiki zdaj kar zadovoljni, da nastopajo v tej za njih neobičajni zgodbi. Z Zemlje so ugrabili en kup ljudi, ki so jim delali družbo. Zložili so jih v nekoliko manjše banje in skrbno pazili, da ne bi kateri skočil v Banjo. Če je bil kdo predrzen, so ga polili z grozljivo mrzlo vodo. Precej prikladno se jim je zdelo, da jim naenkrat, zato da bi skrbeli za red in disciplino v kopalnicah, ni bilo treba biti na vseh koncih sveta hkrati, pač pa so to lahko počeli s svojega domačega planeta. Še bolj navdušeni so bili nad tem, da so znali ljudje izdelovati banje in mašiti luknje, ki vsake toliko časa nastanejo v njih. Banjiki namreč niso dovolj spretni, da bi lahko to storili sami, sploh pa bi morali za popravilo stopiti iz banje, kar bi bilo strašansko neprijetno. Ko so nastopali v običajnih pravljicah, kjer ni prihajalo do tega, da bi zaslužnili ljudi, so se morali banjiki zaradi okvar banj kot kaki nemirni duhovi neprestano seliti in iskati dom v tujih kadeh. Zdaj pa se je zdelo, da so njihovi dnevi vagabundstva mimo. Zadovoljno so si mrmrali prijetne pesmi: »Mrmrmmrmmr.« Niso slutili, da bodo kmalu dobili nič kaj prijeten obisk. Pred tem pa se je v širnem vesolju zgodila vsaj še ena zelo zanimiva stvar.

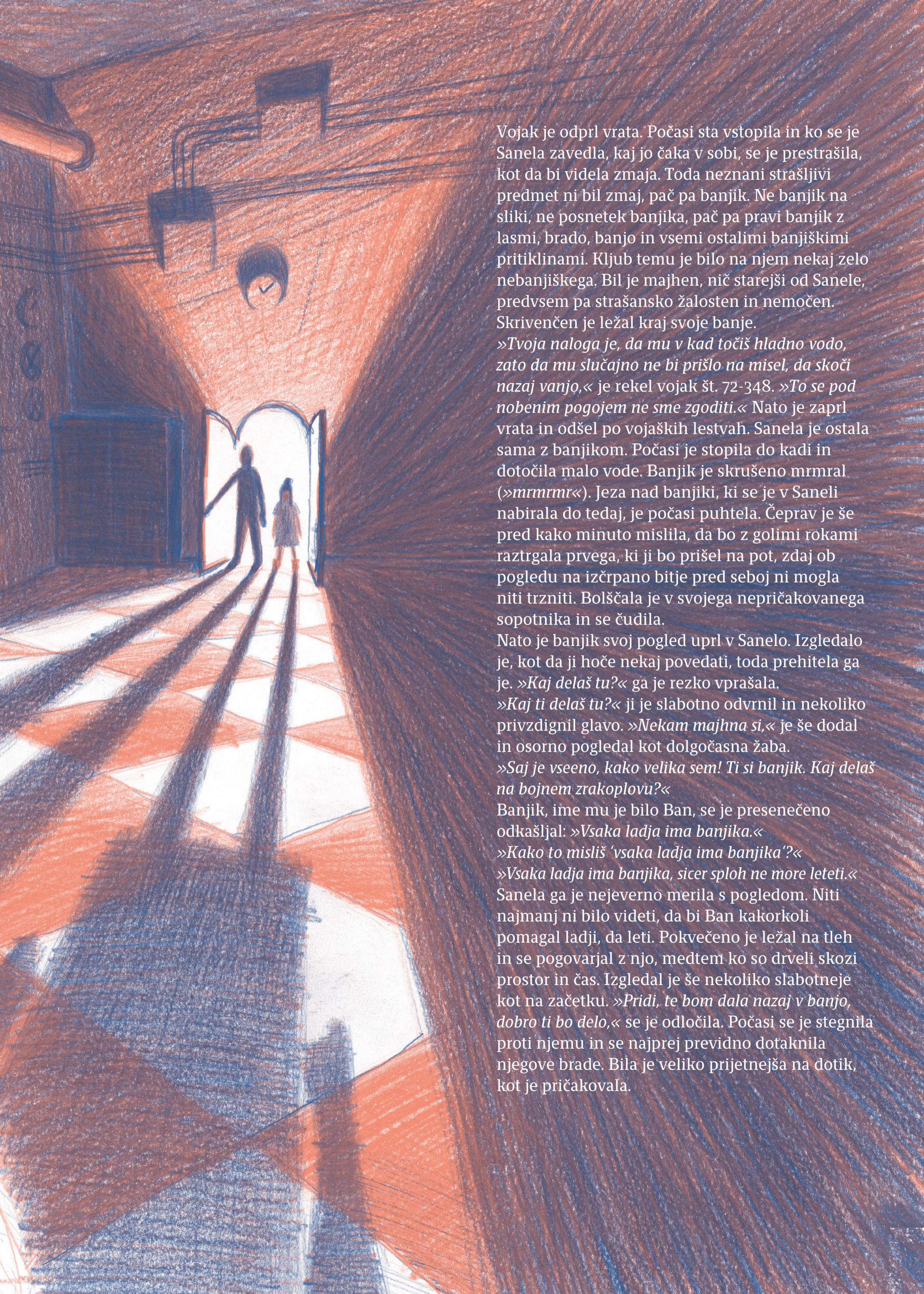

Na dan odhoda so Saneli vojaki in vojakinje razkazali vojaški zrakoplov, ki se je nekoliko neposrečno imenoval zrakoplov, saj je večino časa plul po vesolju, kjer je zraka bolj malo. Pokazali so ji vse vojaške izhode, vojaško jedilnico, vojaško sobo z družabnimi igrami, vojaški WC, vojaški tuš in vojaške postelje. Le kje se skrivajo vse razburljive vojaške stvari, si je mislila. *»No, zdaj te bom peljal na tvoje razburljivo vojaško delovno mesto,«* je dejal vojak št. 72-348. Spustila sta se po vojaških lestvah – enkrat, dvakrat, sedemkrat, dokler nista prišla čisto na dno vojaške ladje. Vojak je odprl vojaško omaro in ji v roko pomolil vojaško kanglico. *»Napolni jo z vojaško mrzlo vodo,«* je dejal in pokazal na pipo za njenim hrbtom, *»kajti zdaj bova vstopila v vojaško motorno sobo, kjer se nahaja vojaški motor, ki poganja to bojno ladjo.«*

Vojak je odprl vrata. Počasi sta vstopila in ko se je Sanela zavedla, kaj jo čaka v sobi, se je prestrašila, kot da bi videla zmaja. Toda neznani strašljivi predmet ni bil zmaj, pač pa banjik. Ne banjik na sliki, ne posnetek banjika, pač pa pravi banjik z lasmi, brado, banjo in vsemi ostalimi banjiškimi pritiklinami. Kljub temu je bilo na njem nekaj zelo nebanjiškega. Bil je majhen, nič starejši od Sanele, predvsem pa strašansko žalosten in nemočen. Skrivenčen je ležal kraj svoje banje.

»Tvoja naloga je, da mu v kad točiš hladno vodo, zato da mu slučajno ne bi prišlo na misel, da skoči nazaj vanjo,« je rekel vojak št. 72-348. »To se pod nobenim pogojem ne sme zgoditi.« Nato je zaprl vrata in odšel po vojaških lestvah. Sanela je ostala sama z banjikom. Počasi je stopila do kadi in dotočila malo vode. Banjik je skrušeno mrmral (»mrmrmr«). Jeza nad banjiki, ki se je v Saneli nabirala do tedaj, je počasi puhtela. Čeprav je še pred kako minuto mislila, da bo z golimi rokami raztrgala prvega, ki ji bo prišel na pot, zdaj ob pogledu na izčrpano bitje pred seboj ni mogla niti trzniti. Bolščala je v svojega nepričakovanega sopotnika in se čudila.

Nato je banjik svoj pogled uprl v Sanelo. Izgledalo je, kot da ji hoče nekaj povedati, toda prehitela ga je. »Kaj delaš tu?« ga je rezko vprašala.

»Kaj ti delaš tu?« ji je slabotno odvrnil in nekoliko privzdignil glavo. »Nekam majhna si,« je še dodal in osorno pogledal kot dolgočasna žaba.

»Saj je vseeno, kako velika sem! Ti si banjik. Kaj delaš na bojnem zrakoplovu?«

Banjik, ime mu je bilo Ban, se je presenečeno odkašljajal: »Vsaka ladja ima banjika.«

»Kako to misliš 'vsaka ladja ima banjika'?«

»Vsaka ladja ima banjika, sicer sploh ne more leteti.«

Sanela ga je nejeverno merila s pogledom. Niti najmanj ni bilo videti, da bi Ban kakorkoli pomagal ladji, da leti. Pokvečeno je ležal na tleh in se pogovarjal z njo, medtem ko so drveli skozi prostor in čas. Izgledal je še nekoliko slabotneje kot na začetku. »Pridi, te bom dala nazaj v banjo, dobro ti bo delo,« se je odločila. Počasi se je stegnila proti njemu in se najprej previdno dotaknila njegove brade. Bila je veliko prijetnejša na dotik, kot je pričakovala.

»Ne,« je odvrnil Ban.

»Kako ne«, si je mislila Sanela, »saj vendar trpi«. Nejeverno ga je gledala.

»Ne. Ne. Obtičali bomo sredi vesolja.

Samo, če sam ne morem leteti, lahko leti ladja. In če me boš zvelkla v banjo, bom spet lahko letel, ladja pa bo strmoglavila.«

Nekaj časa sta se gledala. Nato je Ban dodal: »Sploh pa, kako lahko sploh predlagaš, da naj se spravim v ledeno mrzlo banjo? Kakšna vojaška neumnost! Mar hočeš, da me pobere? Pri moji banji!«

Sanela ga je zdaj gledala še nekoliko bolj zmedeno, številne misli so ji švigale po glavi in Banu se je zdelo, da jo skoraj lahko sliši, kako tuhta: »Tuht, tuht, tuht ...«

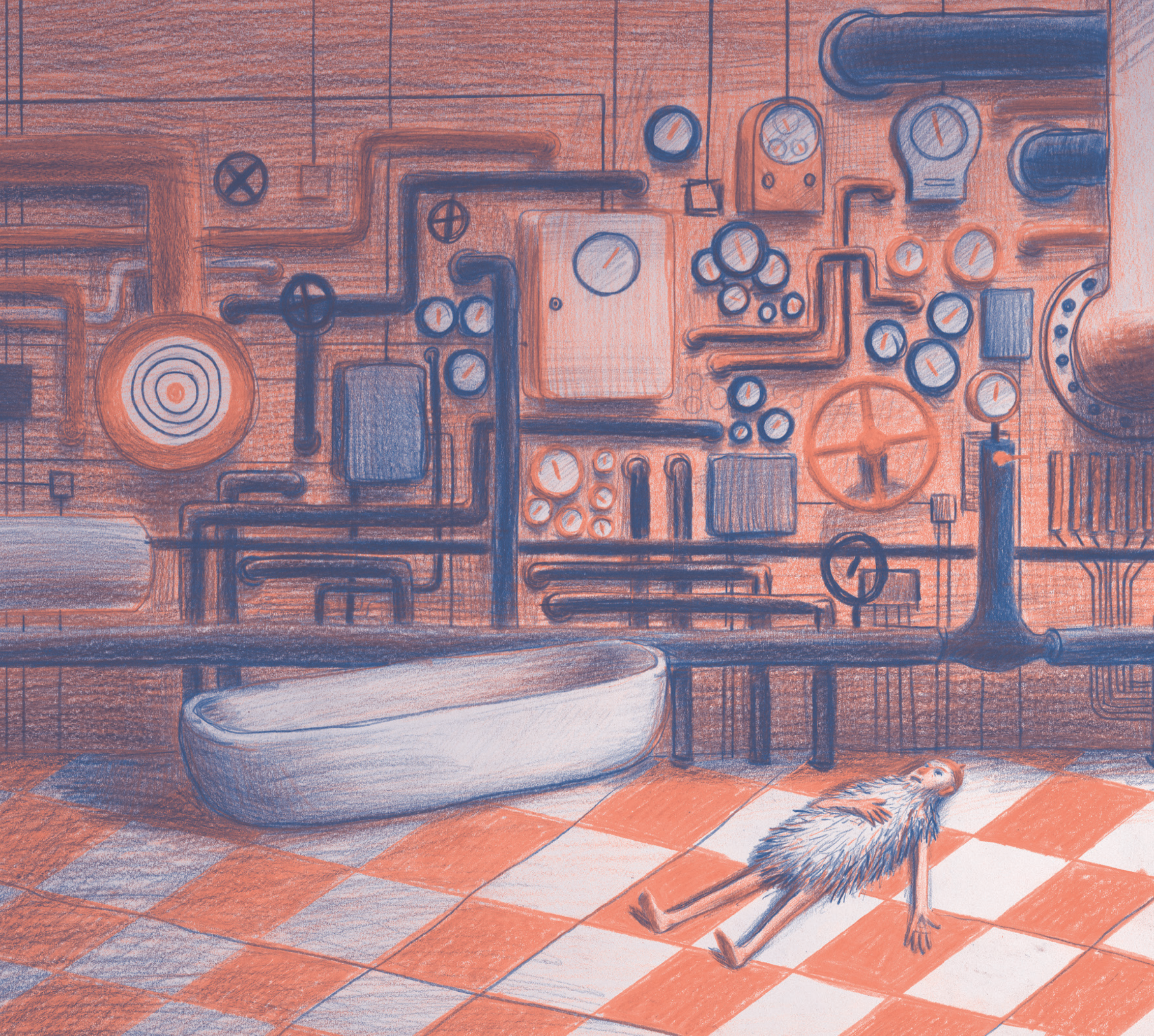
Nato je le spregovorila: »Ampak ali ne moreš ladje poganjati drugače?«

»Ne. Tako so zgrajene. Treba bi bilo

zamenjati celo ladjo.«

Kljub temu, da se je flota bojnih ladij z veliko hitrostjo bližala planetu Banja, je pot trajala skoraj dva dni. Ban in Sanela sta imela tako obilo časa za spoznavanje, še več pa za dolgčas in gledanje v strop. Človek se vendar ne more dva dni samo pogovarjati, izčrpan banjik pa še manj.

Vožnja z vesoljsko ladjo je bila tako veliko manj razburljiva, kot si je Sanela predstavljala. Še najzanimivejše se ji je zdelo, da ji je Ban razložil, kako se je sploh znašel na ladji. Rekel je, da se je nekega dne skupaj s prijatelji zadovoljno kopal, ko so ljudje napadli njihov planet, vanj napravili nešteto lukenj ter polovili številne banjike. Ban se je poskušal skriti, a mu ni uspelo, ker je banja za to strašansko neprikladna. Še največ, kar

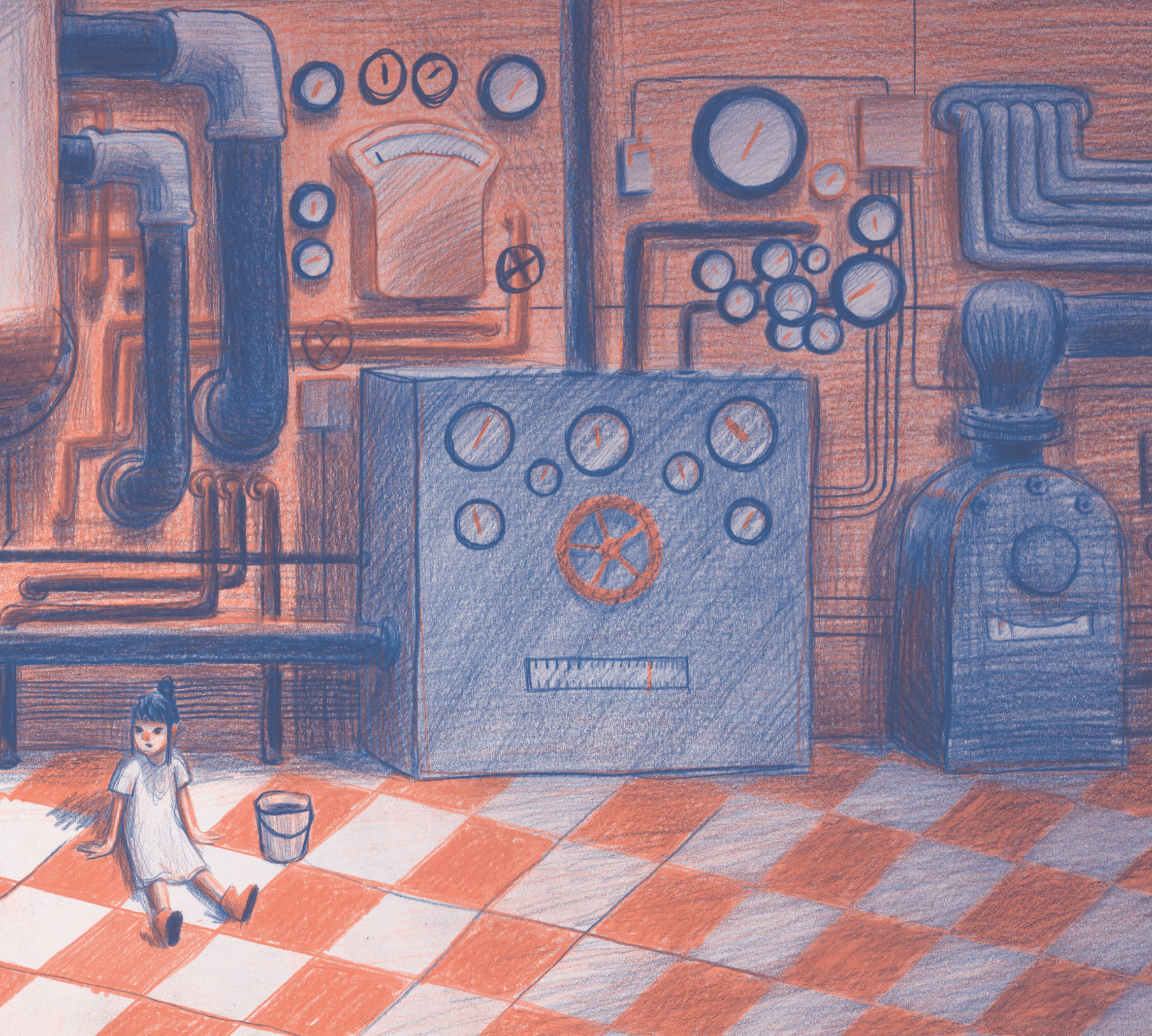
lahko narediš, je, da se potunkaš, kar pa po navadi ni dovolj. Ljudje so ga tako odpeljali v ladjedelnico, kjer so ga vgradili v bojno ladjo.

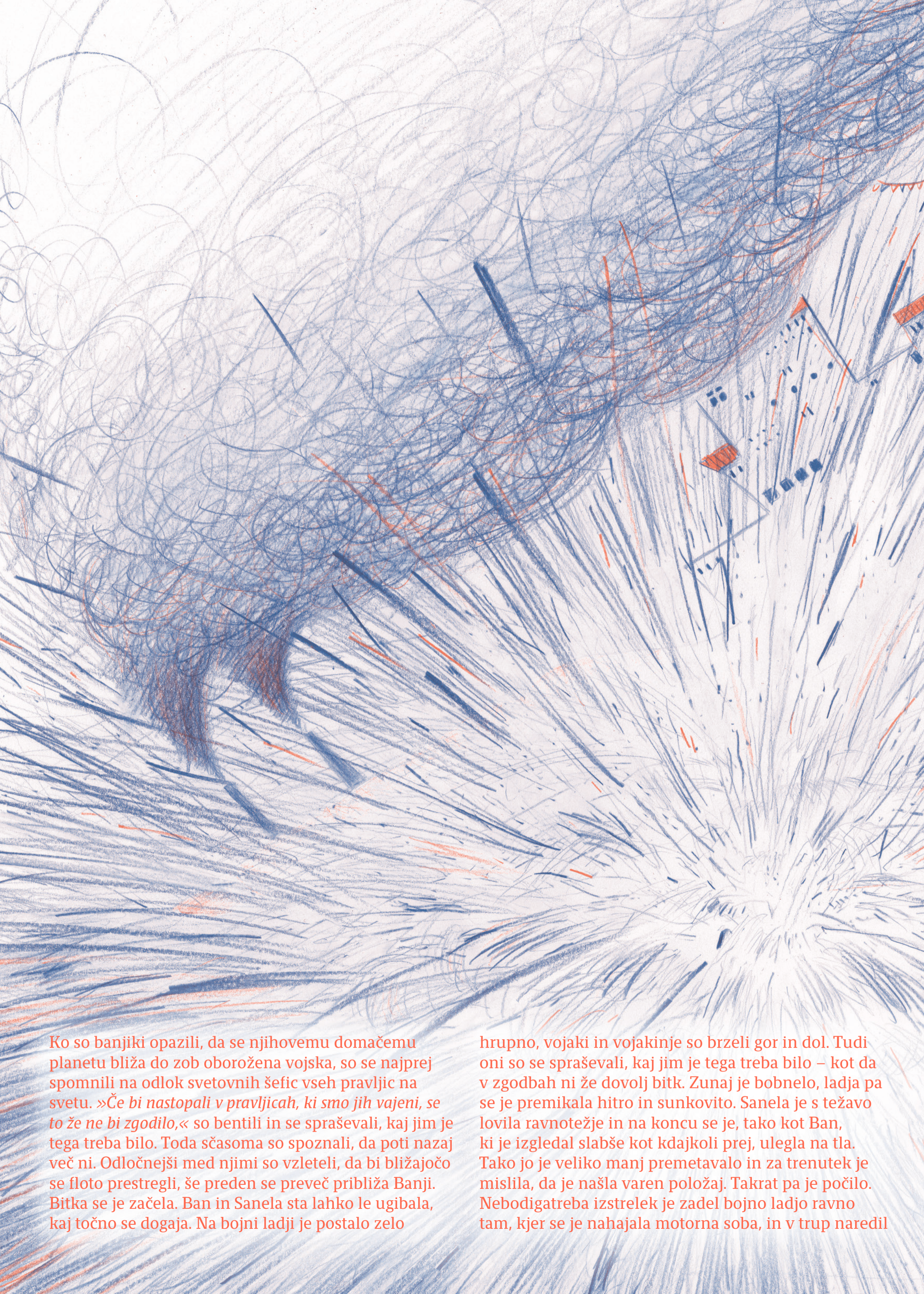
»Ljudje nas potrebujejo zaradi naše iskre. Banjiška iskra je tista, ki nam daje sposobnost letenja, a le če sedimo v banji. Če pa nas odstraniš iz nje, lahko iskro uporabiš zase, saj se je mi brez banje ne moremo poslužiti.«

Potožil je še, da se lahko zadnji dve leti kopa le enkrat na mesec, ko bojna ladja počiva v pristanišču. »To je približno tako, kot če bi ti samo enkrat na mesec jedla,« je dodal.

Da ne bi mislil, da je samo njemu težko, mu je Sanela pojasnila, da je sama na poti, ker želi iz krempljev banjnikov rešiti svojo prijateljico Jagodo.

Pripovedovala mu je o tem, kako so banjiki napadli Zemljo, zmočili številne domove in ugrabili ljudi vseh starosti in velikosti. Med njunimi pogovori se je večkrat prikazal vojak št. 72-348, ki je bil očitno zadolžen za situacijo, saj je prišel preverjat, kakšna je. Odpiral je vrata in resnobno spraševal: »Kakšna je situacija?« Sanela mu je vedno znova odvrnila, da je situacija OK, zato je zadovoljen pokimal in se povzpел po vojaških lestvah. Toda če bi vedel, kaj se zares dogaja, bi bil veliko slabše volje. Sanela je namreč v banjo namenoma pozabljala dolivati hladno vodo, da bi se ta segrela dovolj, da bi lahko Ban skočil nazaj noter in si opomogel od izčrpanosti. To je prišlo še kako prav, kajti situacija se je kmalu naglo poslabšala.

Ko so banjiki opazili, da se njihovemu domačemu planetu bliža do zob oborožena vojska, so se najprej spomnili na odlok svetovnih šefic vseh pravljič na svetu. »Če bi nastopali v pravljičah, ki smo jih vajeni, se to že ne bi zgodilo,« so bentili in se spraševali, kaj jim je tega treba bilo. Toda sčasoma so spoznali, da poti nazaj več ni. Odločnejši med njimi so vzleteli, da bi bližajočo se floto prestregli, še preden se preveč približa Banji. Bitka se je začela. Ban in Sanela sta lahko le ugibala, kaj točno se dogaja. Na bojni ladji je postalo zelo

hrupno, vojaki in vojakinje so brzeli gor in dol. Tudi oni so se spraševali, kaj jim je tega treba bilo – kot da v zgodbah ni že dovolj bitk. Zunaj je bobnelo, ladja pa se je premikala hitro in sunkovito. Sanela je s težavo lovila ravnotežje in na koncu se je, tako kot Ban, ki je izgledal slabše kot kdajkoli prej, ulegla na tla. Tako jo je veliko manj premetavalo in za trenutek je mislila, da je našla varen položaj. Takrat pa je počilo. Nebodigatreba izstrelek je zadel bojno ladjo ravno tam, kjer se je nahajala motorna soba, in v trup naredil

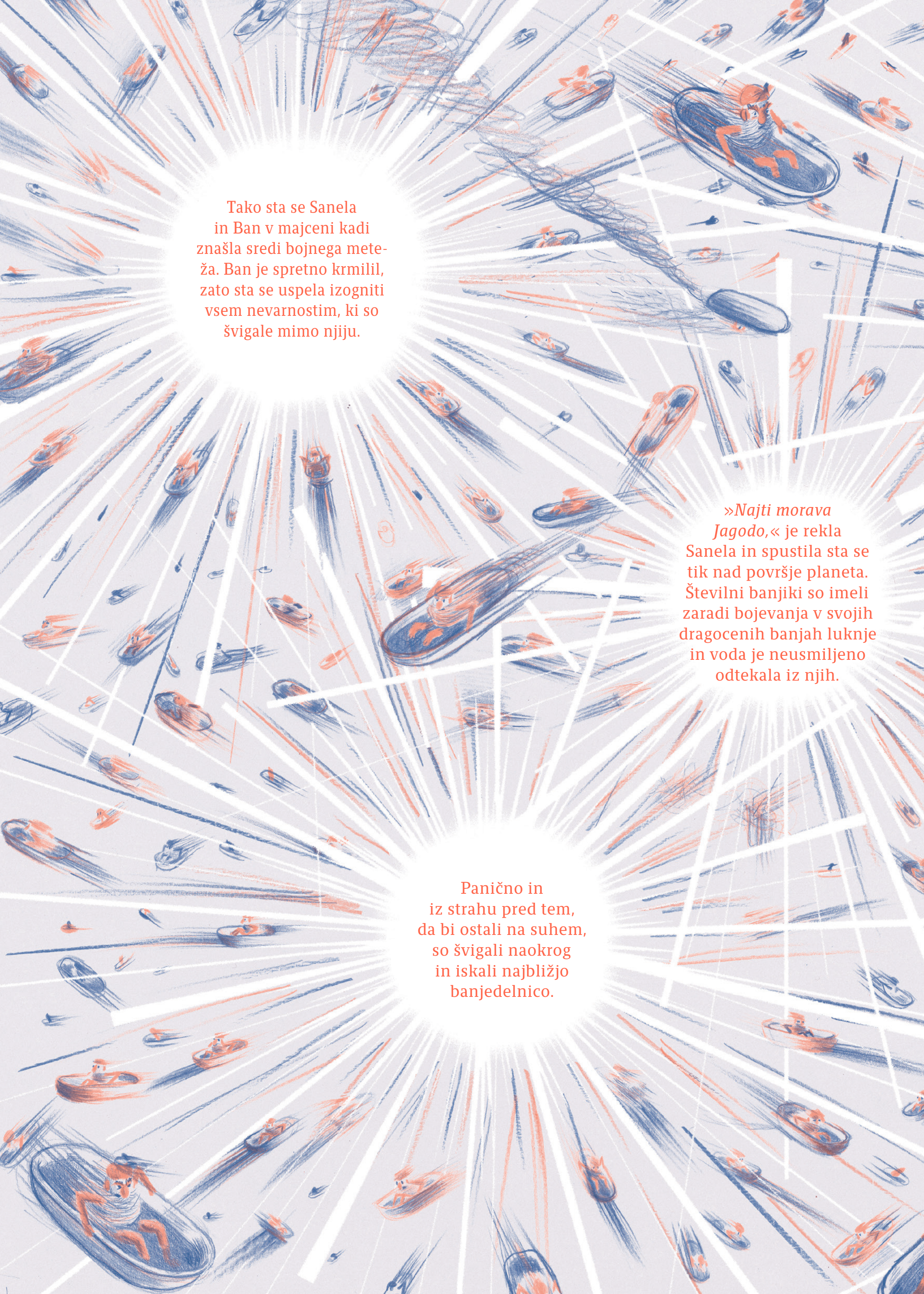

veliko luknjo. Prostor se je močno zatresel, z njim pa tudi Sanela in Ban – ko sta prišla k sebi, sta okrog sebe zagledala plamene.

Saneli je piskalo v ušesih, pa tudi vrtelo se ji je. S pogledom je poskušala najti Bana. Ta se je komaj zavesten stiskal k svoji kadi, iz katere se je zdaj prijetno kadilo. Plameni so dodobra segreli vodo, to pa je bilo tudi vse, kar je bilo od njih dobrega. Sanela se je s težavo prebila prek sobe do Bana. Okončino za okončino ga je zložila v banjo in ga nekajkrat pošteno

stresla. Počasi se je ovedel, prepočasi, da bi zaznal nevarno zibanje bojne ladje. Kazalo je, da bo zdaj zdaj strmoglavila na planet Banja.

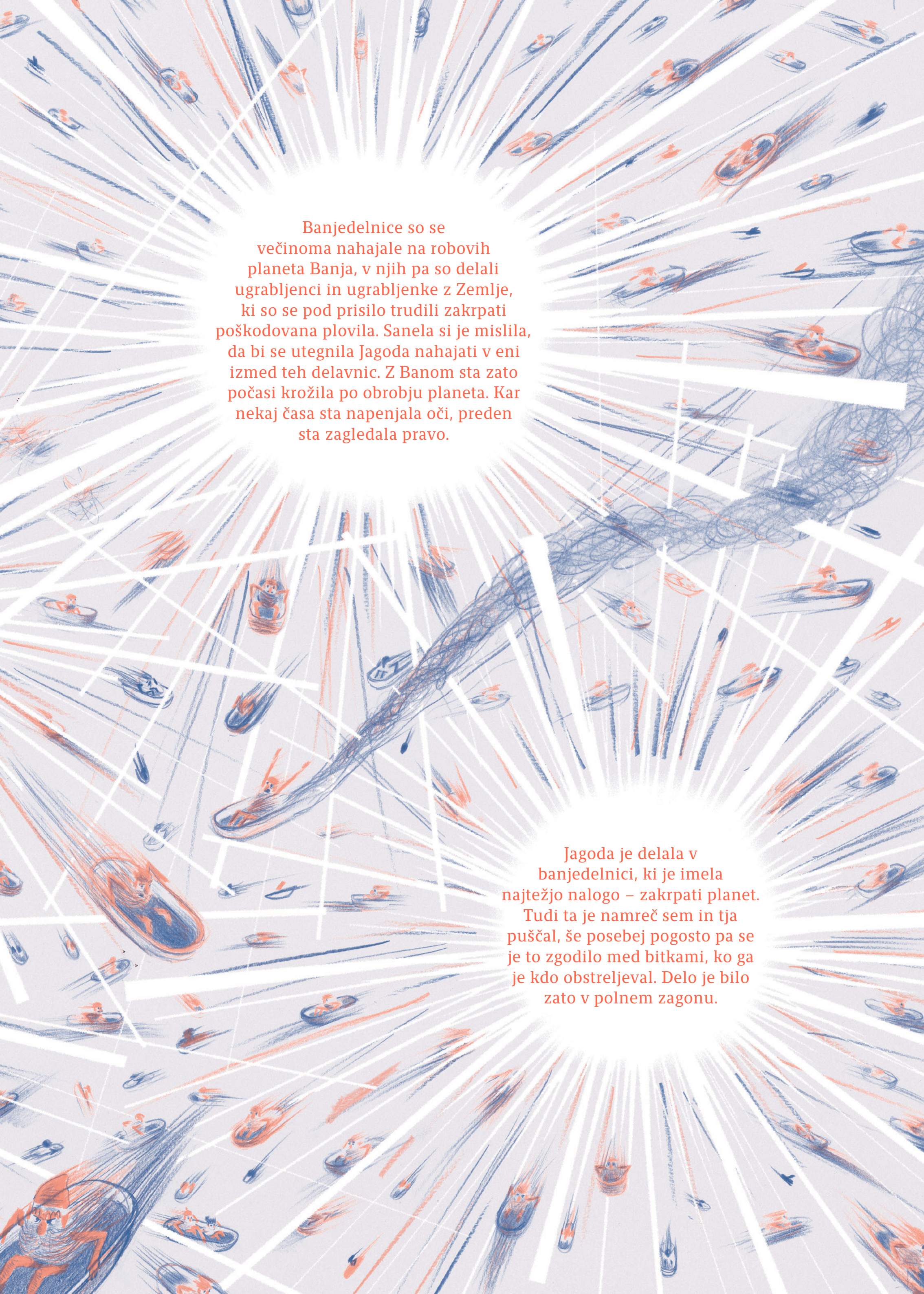
Treba je bilo ukrepati. Sanela je vso svojo težo naslonila na Banovo kad in jo počasi zrinila skozi luknjo, ki jo je v steni napravila eksplozija. V zadnjem trenutku se je še sama zavihtela skoznjo in skupaj z Banom zajadrila nad banjastim planetom, ki se je razprostrl pod njima. Bojna ladja se je raztreščila na vodni gladini. Njene zadnje besede so bile: »O, ne!«

Tako sta se Sanela
in Ban v majceni kadi
znašla sredi bojnega mete-
ža. Ban je spretno krmilil,
zato sta se uspela izogniti
vsem nevarnostim, ki so
švigale mimo njiju.

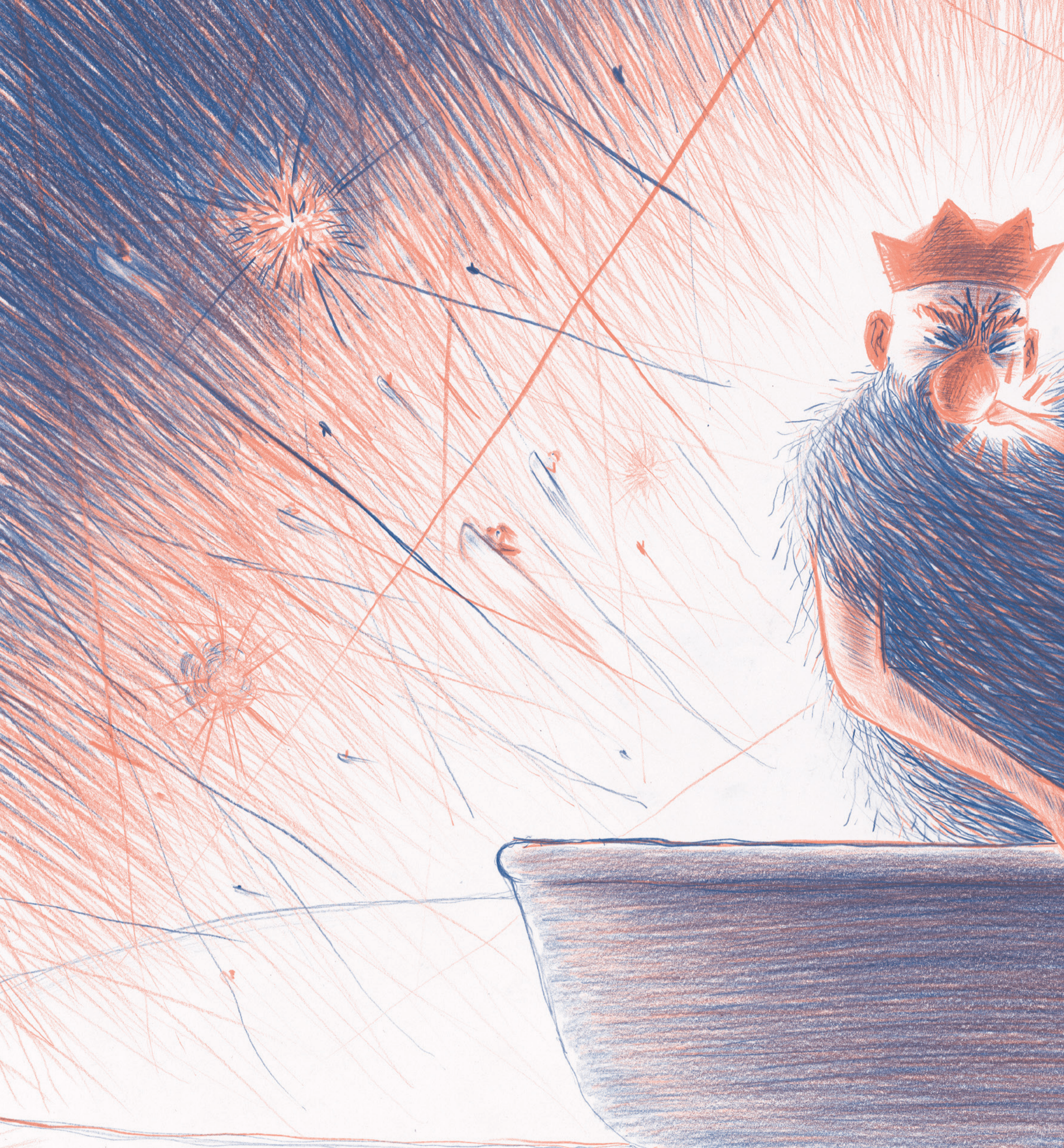
»Najti morava
Jagodo,« je rekla
Sanela in spustila sta se
tik nad površje planeta.
Številni banjiki so imeli
zaradi bojevanja v svojih
dragocenih banjah luknje
in voda je neusmiljeno
odtekala iz njih.

Panično in
iz strahu pred tem,
da bi ostali na suhem,
so švigali naokrog
in iskali najbližjo
banjedelnico.

Banjedelnice so se
večinoma nahajale na robovih
planeta Banja, v njih pa so delali
ugrabljenci in ugrabljenke z Zemlje,
ki so se pod prisilo trudili zakrpati
poškodovana plovila. Sanela si je mislila,
da bi se utegnila Jagoda nahajati v eni
izmed teh delavnic. Z Banom sta zato
počasi krožila po obrobju planeta. Kar
nekaj časa sta napenjala oči, preden
sta zagledala pravo.

Jagoda je delala v
banjedelnici, ki je imela
najtežjo nalogo – zakrpati planet.
Tudi ta je namreč sem in tja
puščal, še posebej pogosto pa se
je to zgodilo med bitkami, ko ga
je kdo obstreljeval. Delo je bilo
zato v polnem zagonu.

Banjik Branik, ki je Jagodo ugrabil, jo je, navezano na vrh, ravno počasi spuščal prek roba planeta, ko sta priletela Ban in Sanela. »Hej, vrni mi prijateljico,« je odločno zaklicala. Branik jo je ošvrknil s pogledom. Zdelo se mu je nekoliko čudno, da se mala deklica naokrog prevaža skupaj z banjikom. Ko banjiki v svojo banjo spustijo

drugo osebo, je to izraz velike časti. »Kakšno prijateljico?« je odvrnil. »To, ki jo spuščaš prek roba planeta.« »Aha, to,« si je mislil in dejal: »Se opravičujem, ampak ne bo šlo. Ta tvoja prijateljica ravno opravlja zelo pomembno nalogo reševanja sveta. Pomagala bo zakrpati planet in tako preprečiti, da bi iz njega odtekla voda, ki je vir vsega življenja in kopanja. Zato ti je ne morem vrniti, razumeš? Hahaha.« Sanela je skočila

iz banje in bojevito zakorakala proti njemu: »Priletel si na moj planet, povzročil razdejanje in mojo prijateljico naredil za svojo sužnjo. Čas je, da se pokesaš in jo izpustiš, razumeš!?!« Braniku je zdaj postalo jasno, da ne gre za prijateljski obisk, pač pa za napad, in da se je treba obnašati temu primerno. Zakrilil je z rokami in z bobnečim glasom zabobnel:

»Jaz sem strašni banjik po imenu Branik s planeta Banja! Bojte se me in varujte se moje jeze!« Sanele vse to ni niti malo zmotilo. Vrgla se je nanj in se ga lotila s pestmi, zobmi, nogami, nohti, kriki, žaljivkami in nesramnimi mislimi. Za trenutek je izgledalo, kot da je Branik nemočen, nato pa se je zbral in Sanelo z vso silo odrinil iz banje. Zletela je visoko in daleč. Previsoko in predaleč – zletela je čez rob planeta ...

... in se ujela za Jagodino vrv. Trčili sta druga ob drugo.
»*Bum*,« je reklo. Jagodi je pobralo sapo in nekaj časa sploh ni mogla odpreti ust. Ni mogla verjeti, da se je zgodila tako velika neverjetnost. Trdno je stisnila Sanelo k sebi, kot da bi hotela preveriti, ali je resnična. Za kaj več niti ni bilo časa. Vrv, na kateri sta viseli, se je nevarno zibala in prijateljici bi lahko kadarkoli padli. Vse je bilo odvisno od Branika. In Bana. Ta je, takoj ko je videl, da je Sanela zletela čez rob, pognal svojo banjo za njo. Ustavil se je čisto blizu vrvi in ji pomignil, naj skoči not. Sanela se je vrgla v letečo banjo, ravno ko je izza roba pogledal Branik. Hitro mu je bilo jasno, kaj se dogaja:
»*Fante, nikar ne spusti tele človekinje v banjo!*« »*Pravila so pravila*,« je dodal. Ban je dobro vedel, da so pravila pravila. Edini banjik, ki je v svoji banji kdajkoli gostil več kot eno osebo, je slabo končal – legenda pravi, da mu je odpadla brada. Ban je gledal – zdaj grozečega banjika, zdaj pretreseno človekinjo, zdaj svojo košato brado. Zdaj vrv v Branikovih rokah, zdaj Jagodine solzne oči. »*Pizda*,« si je mislil in še naprej neodločno ždel. Saneli se je zdelo, da vse skupaj traja nekoliko predolgo, in razburjeno mu je direktno v uho zaklicala: »*BAAN!*« Takrat je zajel sapo, zgrabil Jagodo za roko in jo sunkovito potegnil v kad. Odleteli so v daljavo.

Braniku se vse skupaj ni zdelo niti najmanj zabavno. Ne le, da je mali pobalin preprečil popravilo planeta – hkrati je v svojo banjo spustil dve osebi, kar je za gromozanskih ena več, kot je dovoljeno. Kar najglasneje je zarjovel (*»rauauuahahau«* in *»hrraahhrrrr«*) in se pognal za ubežniki. Ti so bili že precej visoko, ko so se ozrli nazaj. Bitka je še vedno trajala. Banjiki so se divje zaletavali v bojne ladje in škropili vsenaokrog, ljudje pa so jim vračali z izstrelki vseh vrst. Predvsem veliko je bilo ledenih kock in ribiških mrež. Ena od mrež je, kmalu po tem ko je vzletel, zadela tudi Branika. Njegove zadnje besede so bile: *»Jaz sem strašni banjik po imenu Branik s planeta Banja! Bojte se me in varujte se moje jeze!«* Nato so ga odvlekli in ga pospravili na krov bojne ladje.

Tudi na površju planeta je gomazelo. Banjedelnice so imele več dela kot kdajkoli prej. Ban in Sanela sta rešila Jagodo, toda takih kot Jagoda je bilo še na tisoče. Nemočno so pluli stran od nevarnosti. Niso vedeli, kam letijo, ne kaj se bo zgodilo z njimi, z banjiki, z ljudmi, z Banjo, z Zemljo, pa tudi ne, kaj si bodo o vsem skupaj mislile svetovne šefice vseh pravljic na svetu. V veselju je bilo vse mirno, zvoki bitke so bledeli v daljavi. Nato se je Banu zazdelo, da vesoljno tišino nekaj moti. Našilil je ušesa in prepoznal tihi glas misli: *»Tuht tuht tuht ...«*

»Kaj ti gre po glavi?« je vprašal Jagodo. Namrščeno ga je pogledala in rekla: *»Misliš, da bodo kdaj izumili vesoljske ladje, ki bodo lahko letele brez banjiške iskre?«*

Ban privzdignil obrvi, spustil glavo in vdihnil. Čez nekaj trenutkov je dvignil glavo, spusti obrvi in odvrnil: *»Misliš, da bodo kdaj izumili banjike, ki se bodo lahko kopali brez človeških banj?«* Sanela ju je zgolj utrujeno motrila. Vsega je imela dovolj. Zajela je sapo in se počasi potopila v banjo. Z vseh strani jo je objela topla božajoča voda in ostala je čisto sama. Prijetno zleknjeno v svojem malem svetu jo je presenetila zasanjana misel:

»Misliš, da bi se lahko celo življenje samo namakala v banji?« ∞

